

РЕШЕНИЕ

№ 1885

гр. София, 13.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **13999** по описа за **2019** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 12.11.2019 г., постановено по НАХД № 1936/2019 г., Софийският районен съд е отменил Наказателно постановление /НП/ № 22-005505/21.01.2019 г., издадено от Директора на дирекция "Инспекция по труда"-С., с което на [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], за нарушение по чл.415, ал.1 от Кодекса на труда, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл.416, ал.5 и чл.415, ал.1 от КТ.

Недоволен от така постановеното решение е останал наказващият орган, който с касационна жалба, подадена чрез юк.С. в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1 от ЗАНН, обжалва същото. Наведеното в жалбата касационно основание е нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът се оплаква, че Съдът неправилно е приел порок на НП при определяне датата на нарушението, извършено чрез бездействие. Настоява, че установеното от Съда разминаване в датите не е съществено. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да потвърди обжалваното НП. В с.з. касаторът чрез пълномощника си юк.С. поддържа жалбата. Ответникът по касация [фирма] не е взел становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд-София град, като провери законосъобразността и обосноваността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а по същество е неоснователна поради следните съображения.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Релевантните за спора факти и обстоятелства са правилно установени от решаващия състав на съда и са последователно възпроизведени в мотивите на обжалваното решение. Възприетата от районния съд фактическа обстановка е съобразена със събраните по делото доказателства. С разглежданото постановление е ангажирана административнонаказателната отговорност на ответника по касация в качеството му на работодател, за деяние, което се изразява в неизпълнение на задължително предписание да изплащане трудовите възнаграждения на поименно посочени в НП работници, наети в дружеството, за м.юни 2018 г.

За да отмени обжалвано пред него НП, Софийският районен съд е приел, че наказващият орган неправилно е определил датата на извършване на нарушението. Съдът е изтъкнал, че съгласно протокола за извършена проверка, срокът за изпълнение на предписанието е 09.11.2018 г. Тъй като този ден е работен (петък), до тази дата работодателят е могъл да изпълни законосъобразно даденото му предписание. Съдът е посочил, че нарушението е извършено на 10.11.2018 г., въпреки че денят е почивен (събота) и ден, а не както е приел АНО – на 12.11.2018 г., който е първият работен ден след изтичане срока на предписанието.

Решението е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Правилно СРС е изтъкнал, че при определяне датата на извършване на нарушението наказващият орган не е имал основание да приложи разпоредбата на чл.183, ал.4 НПК относно изчисляване на сроковете в процеса. Нормата предвижда, че когато последният ден на срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден. Това е така, защото в случая последният ден на срока не е неприсъствен, а тъкмо напротив – 09.11.2018 г. е бил работен ден.

Наказващият орган е смесил две понятия, отнасящи се до определяне параметрите на нарушението във времето. При нарушение, извършено чрез бездействие да се изпълни дадено задължение, деецът е в нарушение от изтичане на срока за изпълнение на задължението. Когато се определя началната дата на такъв вид нарушение, следва да се посочи първият ден след изтичане на срока за изпълнение, а е първият работен ден след изтичане на този срок. В случая указаната норма на НПК за изчисляване на сроковете е неприложима именно защото се търси конкретна начална дата на нарушението и тя има темпорално изражение конкретна дата, а не отрязък от време (срок). Правилен е изводът на районния съд, че е ирелевантно, дали датата на нарушението е работен или неработен ден, защото последният ден от срока за изпълнение на задължението да е бил работен.

Не може да бъде споделен доводът на касатора, че щом нарушението е продължавано такова, разминаването в датите е несъществено. Вярно е, че нарушението е извършено чрез бездействие, като след изтичане на срока за изпълнение на предписанието, напред във времето жалбоподателят е непрекъснато в нарушение. В случая е

констатирано продължавано нарушение, т.е. нарушение, чийто състав се осъществява непрекъснато във времето, докато се поддържа неправомерното състояние. Независимо че предписанието не е било изпълнено и на 12.11.2018 г., посочена в НП като дата на нарушението, наказващият орган дължи точно фиксиране във времето на началния момент на продължаваното нарушение. Още повече, в самото НП е посочен, че нарушението е извършено на 12.11.2018 г., а не че от тази дата започва периодът на неизпълнение, тоест на продължаваното нарушение.

Обжалваното постановление е незаконосъобразно, и като го е отменил, районният съд е постановил правилен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 12.11.2019 г., постановено то Софийския районен съд по НАХД № 1936/2019 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.